

ROBERT MUCHAMORE

11+

ROBIN HOOD

**Ook voor de
niet-lezer!**

PLUNDEREN, PAINTBALLS EN LOSGESLAGEN ZEBRA'S

**BILLY
BONES**

**'Dit is het eerste boek dat ik graag nóg
een keer zou willen lezen.' - Kim, 11 jaar**

IERSE
ZEE

Liverpool

Victoriameer

Pelikaneneiland (gevangenis)

SHERW

Nottingham

NOORD-
ZEE

A24

● Barnsdale

O O D B O S

Oostelijke Meren

A24

● Kasteel Sherwood

● Designer Outlets Sherwood
(winkelcentrum gesloten)

● Locksley

Oostelijke
Delta

A24

Hoofdstad
(225 km)

ROBERT MUCHAMORE

**ROBIN
HOOD**

PIRATERIJ, PAINTBALLEN & LOSGESLAGEN ZEBRA'S

Vertaald door Pim Lammers

**BILLY
BONES**

AHOOOY!

Wat supergaaf dat jij in het tweede deel van deze *Robin Hood*-serie gaat beginnen!

Bij BILLY BONES vinden we het belangrijk dat kinderen met veel plezier een boek oppakken. Lezen is namelijk niet alleen heel leuk, maar ook nog eens heel belangrijk. Wist jij bijvoorbeeld dat je jouw fantasie kunt stimuleren door te lezen? Hoe cool is dat?

En nog een leuk feitje over het boek dat jij nu vasthoudt: de *Robin Hood*-serie wordt verslonden door zowel kinderen als volwassenen! Dus heb jij een vader of moeder die ook wel van avontuurlijke en stoere verhalen houdt? Houd dit boek dan vooral uit hun buurt totdat je het uit hebt, anders kan je zomaar eens je boek kwijt zijn!

Wij zijn heel benieuwd wat jij van *Robin Hood* vindt. Wil je ons dit laten weten? Dat vinden we hartstikke leuk! Laat ons dan ook weten wat volgens jou het spannendste stuk uit het boek is. Stuur ons een mailtje via info@billybones.nl.

HEEL VEEL LEESPLEZIER!

BILLY BONES

BILLY BONES

Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, februari 2021

Oorspronkelijke titel: Robin Hood - Piracy, Paintballs & Zebras

onder licentie van Hot Key Books,

een imprint van Bonnier Books UK Limited, London

Tekst © Robert Muchamore, 2021

Vertaling © Pim Lammers, 2021

Cover © Alessandro Taini, 2021

Map © Tony Fleetwood, 2020

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

The moral rights of the author have been asserted

ISBN: 9789463850698

NUR: 283

www.billybones.nl

WAT ERAAN VOORAFGING...

Het zijn onrustige tijden in het Sherwoodbos...

De kwaadaardige crimineel **Guy Gisborne** houdt het armoedige industriestadje Locksley onder de duim. Hij heeft alles en iedereen volledig in zijn macht, van simpele drugsdeals tot aan het politiebureau en de rechterlijke macht.

Hij heeft een wat ingewikkeld bondgenootschap met de sheriff van Nottingham, **Marjorie Kovacevic**.

Deze ambitieuze sheriff wil zichzelf graag neerzetten als een succesvolle zakenvrouw en keiharde politica die criminelen opsluit en immigratie tegengaat. Maar diep in het bos heeft sheriff Marjorie een leger van privébewakers dat genadeloos afrekent met iedereen die haar in de weg staat.

Maar de goederiken vechten terug!

Al meer dan tien jaar lang zet **Will Scarlock** zich in om duizenden kwetsbare mensen in het Sherwoodbos te beschermen. Vanuit een verlaten winkelcentrum zorgen Will en zijn vrienden voor onderdak, medische hulp en voedsel voor iedereen die dat nodig heeft.

En er is een nieuwe held opgestaan...

Toen **Ardagh Hood** zich uitsprak tegen de corruptie in Locksley, liet Guy Gisborne hem door corrupte agenten in elkaar slaan en arresteren.

Niemand had verwacht dat zijn twaalfjarige zoon terug zou vechten, maar **Robin Hood** schoot Guy Gisborne neer met een pijl, maakte met een gewaagde overval geld buit voor bosbewoners en schakelde twee politiewagens uit tijdens massale rellen in Locksley.

Het is nu drie maanden later en Robin woont in het winkelcentrum bij zijn nieuwe vriendin **Marion Maid** en haar excentrieke familie.

Maar Gisborne wil wraak en heeft een beloning van honderd-duizend pond uitgelooft voor degene die de jonge Robin te pakken krijgt...

Deel I

NIEUWSUPDATE

‘Goedemiddag, dit is Zender 14 voor nieuws vanuit het hele land. Ik ben Lynn Hoapili met een korte nieuwsupdate.

Op de A24 staan nog steeds kilometerslange files na een ongeluk met een vrachtwagen die zebra’s vervoerde. Vanmorgen tijdens de ochtendspits kreeg de wagen een klapband, waarna hij kantelde en tegen de vangrail botste. Door de klap zijn de deuren van de trailer opengevlogen.

Ooggetuigen zagen een enorme chaos ontstaan toen verzwakte en verwaarloosde zebra’s de trailer uit renden en zich over de twaalf rijbanen vol verkeer verspreidden. Verschillende voertuigen zijn tegen elkaar gebotst, omdat ze de dieren probeerden te ontwijken. Vijf automobilisten zijn met de traumahelikopter naar het ziekenhuis gebracht. Hoewel de meeste zebra’s het omliggende bos in zijn gevlucht, moesten dierenartsen één zebra laten inslapen die was aangereden door een auto.

Een woordvoerder van de Militie voor Dierenrechten beweert dat de dieren onderweg waren naar Kasteel Sherwood voor een jachtfest en noemt het vervoeren van zo’n groot aantal dieren in een kleine vrachtwagen ‘een ernstige inbreuk op de voorschriften voor

dierenwelzijn'. Tot nu toe weigert het management van Kasteel Sherwood te reageren.

Ander belangrijk nieuws van deze ochtend is de verrassende wending in de controversiële rechtszaak tegen Ardagh Hood. Vlak voordat zijn zaak bij de rechter moest voorkomen, accepteerde Hood een schikking met zijn aanklagers. In ruil voor een gevangenisstraf van drie jaar bekende de inwoner van Locksley zich schuldig te hebben gemaakt aan diefstal van laptops en verzet bij zijn arrestatie.

Toen het nieuws over de schuldbekentenis naar buiten werd gebracht, ontstond er ophef bij de demonstranten die zich voor de rechtbank hadden verzameld om Hood te steunen. De politie heeft verschillende arrestaties verricht. Hoods advocaat, Tybalt Bull, zegt dat hij zich graag had willen inzetten om Ardaghs onschuld te bewijzen, maar dat zijn cliënt het risico liep een gevangenisstraf van zestien jaar te krijgen wanneer hij na een volledig proces schuldig zou zijn bevonden.

Dit was de nieuwsupdate van deze ochtend. Om één uur zijn wij bij u terug met onze middaguitzending.'

1. KLEINE HERRIESCHOPPER

Het Sherwoodbos strekte zich uit over de breedte van het hele land, van het Victoriameer tot aan de moerassige Oostelijke Delta. In het bos van twintigduizend vierkante kilometer leefden beren, slangen, gigantische insecten en felgele vogels die nergens anders op de wereld voorkwamen.

Schattingen van het aantal mensen dat in het Sherwoodbos woonde, varieerden van dertigduizend tot een kwart miljoen. De meesten van hen hadden zich daar om de een of andere reden verstoppt: criminelen, motorbendes, religieuze sektes, terroristen, vluchtelingen en een twaalfjarige jongen met een prijs van meer dan honderdduizend pond op zijn hoofd.

Als je Robin Hood wilde vinden, moest je vanaf zijn vroegere woonplaats Locksley acht kilometer naar het noorden rijden, op de twaalfbaansnelweg A24 een afslag naar rechts nemen en vervolgens te voet verdergaan over een weg die door het bos grotendeels weer was opgeslokt, net zolang totdat je bij het parkeerterrein van Designer Outlets Sherwood kwam.

Het was meer dan tien jaar geleden dat er in het omvangrijke

winkelcentrum voor het laatst afgeprijsd keukengerei en handtassen met hoge kortingen werden verkocht.

Nu bood het verlaten H-vormige gebouw onderdak aan een goedgeorganiseerde gemeenschap van bosbewoners en werd het beschermd door struikeldraad, bewegingssensoren en gewapende bewakers in een wankele, houten uitkijktoren.

Ook al was het iets na één uur op een zonnige lentemiddag, Robin Hood bleef in zijn hut op de bovenste verdieping van een verlaten sportwinkel. De hut was acht bij zes meter en de muren waren gemaakt van oude winkelpanelen. Robin lag op zijn buik op een muf maar comfortabel matras en had zich verstopt onder grote kussens, twee dekbedden en een oud berbertapijt.

Zijn beste vriendin, Marion Maid, was naar hem toe gestuurd om te zeggen dat de lunch klaar was. Ze wist meteen dat hij onder de berg beddengoed lag – er kwamen een paar ongewassen tenen onder vandaan.

‘Hé,’ zei Marion zachtjes en ze hurkte naast het bed. ‘Iedereen zit al aan tafel.’

‘Geen honger,’ zei Robin.

Robin antwoordde kortaf, want hij wilde niet dat Marion zou horen dat hij van streek was. Normaal gesproken was ze boven op het bed gedoken of had ze zijn enkel vastgepakt en hem onder zijn voet gekieteld. Maar vandaag was anders dan andere dagen.

‘Ik vind het heel vervelend van je vader,’ zei ze.

‘Ik kan hem niet eens bezoeken zonder opgepakt te worden,’ klaagde Robin. ‘Mijn moeder is dood. En mijn broer leidt een luxeleventje in Kasteel Sherwood met zijn nieuwe mammië.’

‘Je hebt mij,’ zei Marion. ‘En iedereen hier in het winkelcentrum is er voor je.’

Robin reageerde niet, dus ze probeerde het op een andere manier. Helaas kwam het er iets feller uit dan ze bedoelde.

‘En nu? Ga je nu de rest van je leven in bed blijven?’

‘Misschien wel ja,’ snauwde Robin.

‘Als je niet naar beneden wil komen, kan ik wel wat eten voor je meenemen. En we kunnen vanmiddag een film kijken op Netflix. Dan heb je wat afleiding.’

‘Internet ligt eruit,’ antwoordde Robin. ‘En verder is er helemaal níets te doen. Ik verveel me dood en ik mag nog steeds het winkelcentrum niet uit.’

‘Wat wil je dan doen? Er staat een prijs van honderdduizend pond op je hoofd. Elke klootzak in het Sherwoodbos komt meteen achter je aan!’

Marion keek naar de berg dekens, die zachtjes begon te bewegen. Het tapijt gleed op de grond en de stofdeeltjes vlogen in het rond. Ze glimlachte toen Robin rechtop ging zitten, bezweet en zonder shirt. Hij had rode, gezwollen ogen van het huilen en zijn haar zat nog warriger dan normaal.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Robin gapend en hij rekte zich uit.

‘Je ziet er schattig uit,’ zei Marion plagend. Ze pakte zijn t-shirt van de grond en gooide het naar hem toe. ‘Als een slaperige puppy.’

‘Ik heb eigenlijk best honger,’ zei Robin op een iets opgewektere toon en hij trok het shirt over zijn hoofd.

‘Jij hebt altijd honger,’ zei Marion.

‘Ik moet er nog van groeien,’ zei Robin. Hij klopte op zijn buik en snoof toen in Marions richting.

‘Waarom stink je zo naar vis?’

‘Ik ben gaan vissen met mijn nicht Freya,’ antwoordde Marion en ze rook aan haar trui. ‘Ik denk dat ik wat spetters over me heen heb gekregen toen we de ingewanden eruit haalden.’

Robin keek haar boos aan en stond op. ‘Bedankt voor de uitnodiging.’

‘Ik heb je niet meegevraagd, omdat je het winkelcentrum niet uit mag zonder bewakers,’ zei Marion en Robin trok ondertussen zijn afgetrapte Vans aan.

‘Ik trek het écht niet om nog een week hier te moeten zitten met alleen maar huiswerk en de sudokubboekjes van je tante Lucy,’ zei Robin. ‘Ik wil op avontuur. Ik wil mijn vader bevrijden uit de gevangenis!’

Marion moest lachen. ‘Wij zijn twaalf jaar oud en Pelikaneneiland is de strengst beveiligde gevangenis van het hele land. Leuk plan, maar dat gaat ons nooit lukken.’

‘Dus ik moet maar gewoon hier blijven? Een beetje nietsdoen en voor me uit zitten staren?’

‘Volwassenen vertellen ons wat we moeten doen, we maken saai huiswerk en ondertussen proberen we zoveel mogelijk lol te maken,’ antwoordde Marion. ‘Zo is eigenlijk het leven van ieder normaal kind.’

‘Wie wil er nou een normaal kind zijn?’ vroeg Robin en hij haalde zijn boog van het haakje naast zijn bed. ‘Ik ben niet normaal, ik ben Robin Hood!’

Marion barstte in lachen uit en opende de gammele deur van de hut.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Robin.

‘Jij,’ antwoordde Marion grinnikend. ‘Het is je allemaal naar het hoofd gestegen!’

2. VLIJMSCHERPE WERPSTERREN

Robins halfbroer John Hood was op school en las tijdens de lunchpauze op zijn telefoon over zijn vaders gevangenisstraf.

De reusachtige zestienjarige was boos dat Ardagh onterecht werd beschuldigd door corrupte agenten, maar hij wist ook dat de deal voor een celstraf van drie jaar beter was dan de zestien jaar die zijn vader misschien had gekregen als het tot een rechtszaak was gekomen. Bij de rechtbank van Locksley waren de rechters net zo corrupt als agenten...

Maar het nieuws had John van zijn stuk gebracht en hij was vergeten om de boeken die hij die middag nodig had uit zijn kluisje te halen. Hij haastte zich nu naar boven om die te pakken voordat de bel zou gaan.

In de pauzes mochten leerlingen niet boven komen. De meeste docenten stuurden je gewoon weg als je werd betrapt. Maar soms wilden ze je nog weleens laten nablijven, dus John bleef even stil staan luisteren toen hij bovenaan de trap schoonmaakgeluiden hoorde.

Al snel hoorde hij stemmen boven het geschrob uit komen. Toen hij zeker wist dat het geen schoolpersoneel was, liep hij

door naar boven en zag dat twee brugklassers voor straf in de pauze graffiti moesten schoonmaken.

Ze hadden de opdracht gekregen om een twee meter grote oranje pijl weg te halen, samen met de tekst die erboven stond: ROBIN HOOD IS EEN HELD! Hoewel de jongens al de hele pauze bezig waren geweest, hadden ze nog maar de helft van de pijl en de letters ROB van ROBIN wazig gekregen. Hun broeken waren doorweekt en er dropen oranje strepen over de muur naar beneden.

De twee keken John Hood beschaamd aan toen hij boven kwam.

‘Jij bent zijn broer!’ zei de jongen met roodharige krullen.

‘Kleine John,’ voegde de ander eraan toe terwijl hij zijn schuurspons in een emmer liet plonzen. ‘Zo noemen ze je toch?’

‘Omdat ik zo klein ben,’ grapte John, maar drie verschillende dingen irriteerden hem.

Allereerst vond hij het belachelijk dat zijn irritante broertje een held was geworden nadat hij de crimineel Guy Gisborne in zijn ballen had geschoten, een overval had gepleegd en twee politiewagens had uitgeschakeld tijdens de rellen in de stad.

Ten tweede was John verlegen en hield hij er niet van om tegen mensen te praten die hij niet kende.

Ten derde had hij haast om de spullen uit zijn kluisje te halen en daarna naar het scheikundelokaal aan de andere kant van de school te gaan.

‘Robin is een held,’ zei de jongen met de krullen en hij stak zijn vuist uit naar John om hem een boks te geven. ‘Ik hoop dat hij veilig is, waar hij ook is.’

‘Ik heb geen contact met hem,’ zei John en met weinig enthousiasme duwde hij zijn vuist tegen de glibberige vuist van de jongen. ‘Maar hopelijk is hij ergens waar het veilig is...’

Hij droogde zijn hand af aan zijn broek, ging de hoek om en botste bijna tegen Clare Gisborne en twee van haar meelopers aan.

‘Kijk eens aan!’ riep Clare Gisborne vrolijk. ‘Kleine John!’

Clare zat in hetzelfde jaar als John. Ze was stoerder en sterker dan alle jongens van de school. Ze was een ervaren vechtsporter, de dochter van de beruchte crimineel Guy Gisborne en absoluut de laatste persoon die John Hood in een lege gang tegen wilde komen.

‘Ik ben onderweg naar mijn kluisje,’ zei John en hij wees naar de kluisjes verderop in de gang.

Clare deed Johns zware stem na, maar sprak langzaam en onduidelijk om hem dom te laten klinken. ‘Ondurweggg nah me kluisjeeeh.’

Haar twee handlangers lachten en kwamen naast haar staan.

‘Ik hoorde dat je vader onderweg is naar de gevangenis op Pelikaneneiland,’ zei Clare. ‘En onze kleine Robin houdt het vast ook niet lang vol nu er een prijs op zijn hoofd staat.’

John deed een stap naar achteren en stak zijn handen omhoog om te laten zien dat hij geen ruzie zocht. Clare volgde hem door een stap naar voren te doen. Ze trok haar paarse Locksley College-poloshirt een stukje omhoog en toonde haar strakke buikspieren en een holster waar zes vlijmscherpe werpsterren in zaten.

‘Wat vind je van mijn nieuwe speelgoed, Kleine John?’ vroeg Clare en ze keek hem met één opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Kun je een beetje dansen?’

Ze greep een ninjaster van haar riem en gooide die. Een van de scherpe tanden boorde zich in de vloer, precies op de plek waar Johns tenen een halve seconde eerder waren.

‘Je beweegt snel voor een lompe reus,’ zei ze lachend.

John sprong opnieuw weg toen een tweede ninjaster het linoleum doorboorde. Hij draaide zich om en probeerde weg te rennen, maar Clare sprong naar voren en schopte tegen zijn enkel. John struikelde en viel met zijn gezicht plat op de vloer.

De twee handlangers renden om hem heen en blokkeerden zijn vluchtroute. John draaide zich op zijn rug en Clare pakte nog een werpster. Ze zakte door haar knieën en grijsde gemeen.

‘Nu is er niet veel meer over van deze grote, stoere jongen,’ zei Clare en John keek paniekerig om zich heen, op zoek naar een uitweg. ‘En ik zie zoveel plekken waar ik je kan raken!’

3. LUNCH MET DE HELE FAMILIE

Marion en Robin gingen via de stilstaande roltrap van de sportwinkel naar beneden. Marions familie zat voor hun tent aan klaptafeltjes te eten. Marions moeder Indio boog zich voorover tussen haar vrouw Karma en hun net drie jaar geworden zoon-tje Finn en zette een grote, gebakken vis op tafel.

Marions andere broertjes, de zevenjarige Otto en de negenjarige Matt, hadden zojuist besloten om ruzie te gaan maken over een schaal met rijst, ook al stond er genoeg eten op tafel voor meer dan vijftig mensen.

Er zaten ook twee gasten aan tafel. Marions nicht en vismaatje Freya Tuck, wat absoluut geen verrassing was, en Marions zeventienjarige halfbroer. Dat was wél een verrassing.

Flash zag eruit alsof hij in een boyband zat. Hij had blonde krullen en droeg laarzen en een ongewassen spijkerjack. Op zijn rug stond het logo van de Bandieten Motor Club en om zijn middel had hij een leren riem met studs waar een jachtmes aan hing.

‘Hoe is-ie, jongen?’ vroeg Flash en hij gaf Robin een high five.

‘Wat doe jij nou hier?’ vroeg Robin.

‘Een klein incidentje in het kamp van de Bandieten,’ antwoordde Flash luchtig. ‘Ik blijf hier tot mijn vader wat gekalmeerd is en hij niet meer dreigt om mij in de rioolput te gooien.’

Jake, de vader van Marion en Flash, werd ook wel Keel-Killer genoemd. Hij was de leider van de meest gevreesde motorclub van het Sherwoodbos en je wilde absoluut geen ruzie met hem.

‘Heb je weer een meisje zwanger gemaakt?’ vroeg Freya plagerig en ze keek hem grijnzend aan.

Otto en Matt begonnen hysterisch te lachen en maakten seksgebaren met hun vingers. Ondertussen vroeg de kleine Finn wat ‘zwanger’ betekende.

‘Zwanger betekent dat een vrouw een baby in haar buik heeft,’ legde Freya uit. ‘Net als mama Karma nu heeft.’

‘Net wanneer ik denk dat mijn grote broer niet nóg dommer kan worden, overtreft hij mijn stoutste verwachtingen,’ zei Marion en ze keek alsof ze heel trots op hem was.

Flash schudde zijn hoofd. ‘Wat weet jij er nou van, kleuter?’

‘O, ik weet er álles van,’ zei Marion. ‘Ik heb met papa gebeld.’

Marion genoot ervan dat ze in het middelpunt van de belangstelling stond en liet een theatrale stilte vallen.

‘De Bandieten hadden mannen van een andere motorclub op bezoek,’ legde ze uit. ‘Flash ging met ze poken en verloor al zijn geld. Maar in plaats van te stoppen, sloop hij papa’s caravan in en stal hij het geld van het Run Fonds.’

Robin zette een stoel naast Flash neer en keek haar vragend aan. ‘Wat is nou weer een Run Fonds?’

‘Tijdens een run komen leden van motorclubs vanuit het hele land bij elkaar om te feesten,’ legde Marion uit. ‘De benedeleden zijn meestal blut, dus mijn vader vraagt elke week twintig pond van iedereen. Op die manier is er geld voor benzine, hotels en borg voor mensen die in de gevangenis belanden.’

Freya schudde haar hoofd en keek Flash vol ongeloof aan. ‘Je hebt het spaargeld gejat van die gestoorde motormuizen?’

‘Soort van...’ gaf Flash toe. ‘Maar ik ben supergoed in poken. Die gasten móéten hebben valsgespeeld!’

‘Hij is vijfduizend pond kwijtgeraakt,’ zei Marion op afkeurende toon. ‘De enige reden dat Flash zonder botbreuken het kamp heeft kunnen verlaten, is dat onze vader benedeleider is en iedereen respect voor hem heeft.’

‘Het valt allemaal wel mee,’ zei Flash, maar zijn lichaamstaal kon niemand echt overtuigen. ‘Ik ben aan het nadenken over een plan om alles terug te betalen.’

Marion snoof. ‘Met jouw hersens zeker...’

‘Hou je mond eens een keer,’ zei Flash geïrriteerd.

Robin had medelijden met Flash, maar Marion liet haar grote broer nog niet met rust.

‘Je bent niet eens zo goed in poker,’ zei ze plagend. ‘Ik win áltijd van jou.’

Flash verloor zijn geduld en verhief zijn stem. ‘Ik láát je altijd winnen, omdat jij een woede-uitbarsting krijgt als je verliest.’

Marion was inderdaad een slechte verliezer en Matt ging zich er ook mee bemoeien. ‘Marion moest vorige week nog janken, omdat ik een voetbal in haar gezicht had geschopt.’

Otto barstte in lachen uit toen Marion een stuk aardappel over de tafel naar Matts hoofd gooide. Robin dacht dat de chaos nu los zou barsten, maar Indio liet de hele familie Maid schrikken door een grote houten saladeschaal op te tillen en die met een klap weer op tafel te laten vallen.

‘We gooien hier niet met eten, jongedame!’ riep ze tegen Marion. ‘Kunnen jullie je niet eens een halfuurtje gedragen zodat we in alle rust kunnen lunchen?’

Er volgde een ongemakkelijke stilte en er klonk alleen nog het geluid van bestek op borden. Robin pakte een bord, een paar stukken brood en schepte pasta met heel veel kaas op. Toen hij een hap wilde nemen, voelde hij ineens Indio’s handen op zijn schouders. Ze droeg allemaal grote gothic-achtige ringen en leren armbanden.

‘Gaat het wel, knul?’ vroeg Indio.

‘Vervelend van je vader, Robin,’ voegde Flash met volle mond toe.

Robin voelde zich geliefd toen hij eerst Indio even aankeek en daarna de anderen. Hij had geluk dat hij van iedereen in het Sherwoodbos juist bij deze mensen terecht was gekomen.

‘Ik overleef het wel,’ zuchtte Robin. ‘Ik had gehoopt dat mijn vader vrij zou komen, maar het risico was te groot om het voor de rechter te laten komen.’

‘Véél te groot,’ zei Freya. ‘Gisborne heeft alle rechters in zijn zak.’

‘Er komt een dag dat we die corrupte rotzak van zijn troon stoten,’ zei Karma in een poging om de sfeer wat te verlichten.

Iedereen mompelde instemmend.

‘En we zijn er voor je als je je verdrietig voelt of met iemand wil praten,’ zei Indio en ze boog voorover om Robin een kus op zijn voorhoofd te geven.

Dat ontroerde Robin, maar hij deed zijn best om geen tranen in zijn ogen te krijgen waar de stoere Flash met zijn smerige motoroutfit en gigantische spieren bij was.

Vanaf de andere kant van de tafel begon Matt een verhaal te vertellen. ‘Ik heb een documentaire gezien over Pelikaneneiland,’ zei de negenjarige jongen. ‘Het is de beruchtste gevangenis van het land. Er lopen allemaal supergevaarlijke criminelen rond. Als je niet sterk genoeg bent, stelen ze je geld en je schoenen. En ze lieten een gevecht zien waarbij een kerel zijn oor kwijtraakte en er was zoooo veel bloed!’

Robin verslikte zich bijna in zijn pasta. Marion wierp haar broertje een dodelijke blik toe.

‘Matt,’ snauwde ze. ‘Als je niet oppast, ga ik een documentaire maken met de titel *Broertje krijgt schop voor zijn kont omdat hij een eikel is.*’

Indio keek Matt aan. ‘En wie laat jou naar een documentaire kijken waarin een oor wordt afgesneden?’

‘Ik, eh...’ sputterde Matt. ‘Het was op YouTube. Ik klikte er per ongeluk op...’

Terwijl Matt zich in allerlei bochten probeerde te wringen, fluisterde Flash tegen Robin: ‘Je pa hoeft zich geen zorgen te maken. Onze clubleden vormen een van de gevaarlijkste bendes op Pelikaneneiland. Mijn vader heeft ze een boodschap gestuurd

en er zal voor Ardagh gezorgd worden. Hij is daar eigenlijk gewoon een vip.'

Robin grijnsde opgelucht. 'Echt?'

'Echt,' knikte Flash.

Ben jij klaar voor een nieuw bloedstollend avontuur in Locksley?

De beruchte crimineel Guy Gisborne heeft een prijs van £100.000 op het hoofd van **Robin Hood** gezet.

Terwijl iedereen zijn best doet om Robin van het gevaar weg te houden, is de **jonge rebel** vastberaden terug te vechten.

Hij bedenkt een riskante **overval**, een plan om computers te **hacken** in Kasteel Sherwood en een gewaagde **bestorming** met paintballgeweren en rookbommen.

'Dit verhaal is zo stoer en verslavend, je blijft doorlezen. Fantastisch!'

- Evelyn Evertsen, Boekhandel Westerhof

Lees ook
*Kraken, kape
en
vlammende pijlen!*

www.billybones.nl

B
1

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

EXPLOSIES

OPSTAND

OVERLEVEN

